

© Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 2012. Această traducere a fost efectuată cu sprijinul Fondului fiduciar pentru drepturile omului al Consiliului Europei (www.coe.int/humanrightstrustfund). Nu obligă Curtea. Pentru mai multe informații, a se vedea referințele cu privire la drepturile de autor de la sfârșitul prezentului document.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour Européenne des Droits de l'Homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Notă informativă privind jurisprudența Curții nr. 138

Februarie 2011

Karoussiotis c. Portugaliei- 23205/08

Hotărâre din 1.2.2011 [Secția a II-a]

Articolul 35

Articolul 35-2

Aceeași cerere depusă în fața unei alte instanțe

Cerere în fața Curții în timp ce o plângere individuală se afla în fața Comisiei Europene: *admisibilă*

În fapt – Cauza se referă la o procedură privind unui copil deplasat în mod ilicit din Germania în Portugalia și atribuirea custodiei acestuia. În martie 2005, reclamanta, o resortisantă germană, a solicitat ajutorul autorităților germane pentru a obține întoarcerea copilului în temeiul Convenției de la Haga. În 2009, o curte de apel portugheză a constatat că reținerea copilului în Portugalia era ilicită, dar a considerat că, sub aspectul regulamentului european nr. 2201/2003 (privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie matrimonială și a răspunderii parentale), era în interesul superior al copilului ca acesta să rămână în Portugalia. Procedura deschisă în martie 2005 privind custodia copilului se află pe rol în fața instanțelor portugheze. În aprilie 2008, reclamanta a sesizat Comisia Europeană prin o „procedură de infracțiune” pentru încălcarea de către Portugalia a regulamentului nr.2201/2003, din cauza duratei excesive a procedurii în fața instanțelor portugheze. Această procedură, de asemenea, este pendinte.

În drept – *Asupra admisibilității:*

Privind existența unei cereri similare depuse în fața Comisiei Europene – Similitudinea faptelor și a capetelor de cerere depuse de reclamantă în fața Curții și a Comisiei Europene, este incontestabilă.

Urmează totuși să se examineze dacă procedura în fața acestui organ poate fi asimilată, sub aspectul procedural și sub aspectul efectelor potențiale, cu cererea individuală prevăzută de articolul 34 din Convenție. Orice persoană poate denunța

un stat membru, depunând o plângere în fața Comisiei Europene pentru a denunța o măsură sau practică imputabilă statului membru pe care aceasta o consideră contrară unei prevederi sau a unui principiu din dreptul Uniunii. Plângerea este considerată admisibilă dacă denunță o violare a dreptului comunitar de către un stat membru. Potrivit unei jurisprudențe constante a Curții de Justiție a Uniunii Europene, Comisia Europeană dispune de o putere discreționară de pornire a unei proceduri de infracțiune și de sesizare a Curții de Justiție. Această „procedură de infracțiune” sau „procedură pre-contencioasă”, are doar obiectivul de a obține conformarea voluntară a statului membru exigențelor dreptului Uniunii. În ceea ce privește recursul pentru omisiune, dacă Curtea de Justiție pronunță o hotărâre privind omisiunea, aceasta ar putea aplica statului membru în cauză achitarea unei sume forfetare sau a unei penalități, în limita sumei indicate de Comisie, în vederea constrângerii acestuia de a se conforma dreptului comunitar. Astfel, această hotărâre nu are efect asupra drepturilor petiționarului deoarece acesta nu are drept consecință soluționarea unei situații individuale. Pentru orice cerere de reparație individuală, petiționarul trebuie să se adreseze instanțelor naționale. Din această cauză, acesta din urmă nu este obligat să demonstreze existența unui interes în acțiune și nici nu trebuie să demonstreze că este în mod principal și direct afectat de infracțiunea pe care o denunță. Având în vedere cele menționate mai sus, această procedură nu poate fi asimilată nici sub aspectul procedural și nici sub aspectul efectelor potențiale, cererii individuale prevăzută de articolul 34. Astfel, atunci când Comisia Europeană statuează, ca și în speță, asupra unei plângeri depuse de un simplu particular, aceasta nu constituie o „instanță internațională de anchetă sau de reglement”, în sensul articolului 35 § 2 lit. b) din Convenție.

Concluzie: excepție preliminară respinsă (unanimitate).

Curtea, de asemenea, a unit fondul și a respins excepția preliminară a Guvernului privind neepuizarea căilor de recurs interne; de asemenea, aceasta a conchis asupra violării articolului 8.

© Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 2012

Limbile oficiale ale Curții Europene a Drepturilor Omului sunt engleza și franceza. Această traducere a fost realizată cu sprijinul Fondului fiduciar pentru drepturile omului al Consiliului Europei (www.coe.int/humanrightstrustfund). Nu obligă Curtea, care, de altfel, nu își asumă răspunderea pentru calitatea acesteia. Traducerea poate fi descărcată din baza de date HUDOC a Curții Europene a Drepturilor Omului (<http://hudoc.echr.coe.int>) sau din oricare altă bază de date în care Curtea a făcut această traducere disponibilă. Poate fi reproducă în scop necomercial, cu condiția ca titlul cauzei să fie citat în întregime, împreună cu referirea la dreptul de autor menționat anterior la Fondul fiduciar pentru drepturile omului. Dacă intenționați să utilizați vreun fragment din această traducere în scop comercial, vă rugăm să contactați publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/ European Court of Human Rights, 2012

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has share it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© **Conseil de l'Europe/ Cour Européenne des Droits de l'Homme, 2012**

Les langues officielles de la Cour Européenne des Droits de l'Homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>) où de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante: publishing@echr.coe.int.